

РЕШЕНИЕ

№ 6259

гр. София, 24.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **698** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и сл. от ДОПК, вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „Н. 1“ – ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, представлявано от управителя К. Г. И. срещу АКТ ЗА ПРИХВАЩАНЕ И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ (АПВ) № П-22221922151682-004-001/16.09.2022г., издаден от А. Г. главен инспектор по приходите-НАП, с който е отказано да се възстанови ДДС общо в размер на 29 337,45 лв., ведно със съответните лихви за забава за данъчни периоди м.10.2007 г. и м. 05.2008 г., потвърден с Решение № 1872/01.12.2022г., издадено от Директор на Дирекция "ОДОП" С. при ЦУ на НАП.

С жалбата се иска отмяна на оспорения акт като незаконосъобразен - издаден в противоречие с материалния закон, при съществени процесуални нарушения и несъобразяване с целта на закона. Излагат съображения, че са останали невъзстановени сумите по Протокол № 61/13.07.2007г. с ДДС в размер на 14 081,98лв. и по Протокол № 60 в размер на 15 255,47лв. за данъчни периоди м. 10.2007г. и м. 05.2008г.. Позовава се на решение № 4643/07.07.2014 г. на АССГ, 11 – ти състав, по адм. дело № 5125/2014 г., с което изрично е отменил РАПРА, като е установил „изначална грешка“ на ревизиращия екип при съставянето на РА № [ЕГН]/25.08.2009г..

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуален представител адв.Г. поддържа жалбата и моли да бъде отменен обжалвания АПВ. Излага съображението, че не може

с две фактури да се прихваща една, каквито действия са заявени от данъчната администрация. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски съгласно представен списък. Представени са и писмени бележки, в които също се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорвания акт. Подчертава се, че е безспорно по делото, че РА от 25.08.2009г. на ТД на НАП – С. е влязъл в сила, в частта, с която е признато правото на данъчен кредит по Протокол № 61/13.07.2007г. с ДДС в размер на 14 081,98лв. и по Протокол № 60 в размер на 15 255,47лв. за данъчни периоди м. 10.2007г. и м.05.2008г.. Визира също, че от представеното извлечение от данъчно – осигурителната сметка липсва възстановяване или прихващане на процесните суми. Твърди, че в подкрепа на изложеното е и заключението на ССТВЕ, поради което искането за възстановяване е основателно и съответно издаденото АПВ е незаконосъобразно и като такова следва да се отмени.

Ответникът по жалбата – директорът на Дирекция "ОДОП" при ЦУ на НАП С., чрез процесуален представител юрк. З. оспорва жалбата като неоснователна. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. По същество депозира становище от 12.10.2023г., видно от което в диспозитива на Решение №1872/01.12.2022г. е допусната фактическа грешка като не изнася данни за поправянето ѝ с нарочен акт.

Административен съд София-град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е иницирано по искане на жалбоподателя с вх. №19-53-02-564/19.08.2022г. за издаване на АПВ във връзка с Решение №4643/07.07.2014г. по адм. дело №5125/2014г. на АССГ, като е предявена претенция за възстановяване на ДДС в размер на 14 081,98лв., ведно със съответстваща лихва, считано от 01.10.2007г. до датата на ефективното възстановяване и сума в размер на 15 255,47лв., ведно със съответстваща лихва, считано от 01.05.2008г. до датата на ефективното възстановяване.

С Резолюция за извършване на проверка /РИП/ №П-22221922151682-ОРП-001/ 22.08.2022г., е възложено извършване на проверка по прихващане и/или възстановяване на „НОМЕНТАНА 1“ ООД за данъчните периоди от 01.07.2007г. до 31.05.2008г.. С РИП е определен органът по приходите, който следва да извърши проверката – А. Р. Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., както и срокът за приключването ѝ – 12.09.2022г.. С Резолюция №П-22221922151682-ОРП-002/12.09.2022г. срокът за приключване е бил продължен до 16.09.2022г.. Цитираните РИП са издадени от И. Й. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С..

Проверката е приключила с издаването на спорния АПВ №П-22221922151682-004-001/16.09.2022г., връчен по електронен път на 16.09.2022г.. С последния са направени следните констатации:

На „АУТО МОНИ“ ЕООД /с ново търговско наименование „НОМЕНТАНА 1“ ООД/ е била извършена ревизия за установяване на задължения за ДДС за данъчните периоди от 01.12.2006г. до 31.05.2008г., която е приключила с РА №[ЕГН]/25.08.2009г.. С последния ревизиращият екип е установил ДДС за възстановяване в размер на 207 486,33лв.. От посочената сума са прихванати установени задължения за ДДС и лихви в размер на 161 012,46лв.. Разликата в размер на 46 473,87 лв. е възстановена ефективно на 02.09.2009г..

В хода на ревизията е било установено, че „АУТО МОНИ“ ЕООД е получател по доставки на автомобили втора употреба от доставчици от страна - членка на Европейския съюз /Германия/. Покупките са отчетени от ревизираното лице като вътреобщностни придобивания /ВОП/ по смисъла на чл.13 от ЗДДС и за същите са издадени протоколи по реда на чл.117 от ЗДДС, в които е начислен данък. Същевременно, за получените в резултат на ВОП автомобили, през съответния данъчен период, през който е начислило данък, дружеството е ползвало и данъчен кредит в размер на начисления данък.

С РА №[ЕГН]/25.08.2009г. ревизиращият екип е извършил корекции на начисления данък и ползвания данъчен кредит, подробно описани в спорния АПВ. Установено е, че за данъчните периоди от м.02.2007г. до м. 01.2008г., в които са извършени корекциите по протоколите за ВОП, ревизираното лице е декларирало само данък за внасяне, който е бил внесен в бюджета. От данни от справките-декларации за тези периоди лицето не е имало данък за възстановяване и не е претендирано такъв.

Горепосоченият РА е бил оспорен по административен ред, в резултат на което е постановено Решение №1477/26.10.2009г. на директора на дирекция ОДОП С., с което РА е отменен в частта, в която е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 106 419,56 лв. за извършени от ревизираното лице ВОП през данъчни периоди м. 04.2007г., м. 09.2007г., м. 10.2007г. и м. 11.2007г., съответно данъчен кредит в същия размер е признат през данъчни периоди м. 06.2007г., м. 10.2007г., м. 11.2007г. и м. 01.2008г., ведно със съответните лихви.

РА №[ЕГН]/25.08.2009г. е обжалван пред АССГ в потвърдената част. При първото разглеждане на делото, съдът е отхвърлил жалбата на дружеството. След иницирано от „АУТО МОНИ“ ЕООД касационно оспорване, първоинстанционния съдебен акт е обезсилен от ВАС и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ. Съдът е постановил Решение №4257/26.06.2013г. по адм. дело. №2067 от 2012г., с което РА №[ЕГН]/25.08.2009г. е отменен в оспорената част вкл. за м.07, но по други протоколи- за общо 15 920,46 лв. по протоколи № 64/15.07..2007г.; №65/16.07.2007г. и № 66/27.07.2007г.. Решението е влязло в сила.

Междувременно, доколкото РА е бил в друга част влязъл в сила по искане по реда на чл. 129, ал. 1 от ДОПК, от дружеството е претендирано възстановяване на ДДС в размер на 106 419,56лв., по което искане е постановено АПВ №1000819/19.02.2010г., с който е било установено, че няма суми за възстановяване, а дължи ДДС в размер на 1 588,51лв.. АПВ е оспорен по административен път пред по – горестоящата инстанция и е потвърден с Решение №583/23.04.2010г. Последният е обжалван по съдебен ред - АССГ е постановил влязлото в сила Определение №2652/06.08.2010г. по адм. дело №4749/2010г., с което е оставил жалбата без разглеждане поради пропуснат срок за обжалване.

С Решение №12744/2020 г. на ВАС по адм. дело №2861/2020 г. е отменен АПВ №П-22221916078406-004-001/20.05.2016г. и последвалото го решение на АССГ, като в мотивите на ВАС е посочено да се вземат в предвид сумите, посочени в диспозитива на Решение №4257/26.06.2013г. на АССГ. Във връзка с това е издаден АПВ №П-22221920191840-004-001/03.12.2020г., който е оспорен по административен ред и отменен с указания за извършване на нова проверка с Решение №800/25.05.2021г. на директора на дирекция ОДОП С.. Съгласно мотивите на същото е установена разлика между размера на надвнесеня данък и на ефективно възстановените суми, респ. налице е надвнесен данък, който подлежи на възстановяване по реда на чл. 129 от

ДОПК. АПВ №П-22221920191840-004-001/03.12.2020г. е отменен, с указание при новата проверка да бъдат съобразени резултатите, установени с Решение №1477/26.10.2009 г. на дирекция ОУИ С. и Решение №4257/26.06.2013 г. на АССГ в съпоставка с данните в данъчно-осигурителната сметка на дружеството.

Във връзка с указанията и след анализ на данъчно-осигурителната сметка, резултатите от което са изложени в табличен вид, е издаден АПВ №П-22221921100122-004-001/04.08.2021г.. Според изложените в акта констатации, ревизиращият екип е установил, че за периода от 01.02.2008г. до 31.05.2008г. е налице надвнесена сума в размер на 15 255,47 лв., която подлежи на възстановяване. Същата, ведно със законната лихва на основание чл. 129, ал. 6 от ДОПК за периода от 07.07.2014г. до 04.08.2021г. в размер на 10 964,63лв. е възстановена на дружеството по банков път. Цитираният АПВ е обжалван по административен ред и отменен с Решение №1624/19.10.2021г. на директора на дирекция ОДОП С.. Със същото са дадени указания за спазване на постановените по случая административни и съдебни актове.

Във връзка с горното е проведена нова проверка, приключила с АПВ №П-22221921186013-004-001/02.11.2021г. като е било установено, че след цитираните по-горе решения и извършените корекции са налице суми за възстановяване в размер на 460 201,33 лв. От тях са възстановени ефективно главници по ДДС в общ размер на 86 783,68 лв., както следва:

- 46 473,87лв. – възстановена с РА №[ЕГН]/25.08.2009 г.
- 25 054,34лв. – възстановена с АПВ №1406461/06.02.2014 г.
- 15 255,47лв. – възстановена с АПВ №П-22221921100122-004-001/ 04.08.2021 г.

Установен е остатък за възстановяване в размер на 373 417,65 лв.

На дружеството са възстановени и лихви за забава в общ размер на 66 672,10лв., както следва:

- 37 044,46лв. – възстановени с АПВ №1406461/06.02.2014 г.
- 15 143,98лв. – възстановени с АПВ №П-22221916078406-004-001/20.05.2016г..
- 3 519,03лв. - възстановени с АПВ №П-22221916078406-004-001/20.05.2016г.
- 10 964,63лв. – възстановени с АПВ №П-22221921100122-004-001/04.08.2021г..

Направени са и изчисления на дължимите по реда на чл. 129, ал. 6 от ДОПК лихви, като са съобразени датите на ефективното възстановяване на главниците. Размерът на същите е определен на 612 913,61лв.. Приспаднати са ефективно възстановените лихви в размер на 66 672,10 лв., при което е установен остатък от лихви, подлежащи на възстановяване в размер на 546 241,51 лв.

С АПВ №П-22221921186013-004-001/02.11.2021г. са възстановени по банков път ДДС в размер на 373 417,65 лв. и лихви в размер на 546 241,51 лв. АПВ е обжалван пред по - горестоящата инстанция и е потвърден изцяло с Решение № 95/20.01.2022 г. на директора на дирекция ОДОП С..

Било установено, че към настоящия момент не са налице подлежащи на възстановяване суми за периодите от 01.01.2007г. до 31.05.2008г., които не са възстановени на „НОМЕНТАНА 1“ ЕООД.

С оглед изложеното е постановено и процесното АПВ № П-22221922151682-004-001/16.09.2022г., обжалвано по административен ред, потвърдено с Решение № 1872/01.12.2022 г., издадено от Директор на Дирекция "ОДОП" С. при ЦУ на НАП. В това решение обаче мотивите макар да касаят спорното АПВ от 16.09.22г., то диспозитива е погрешен за АПВ от 09.11.2021г. –/л.11 гръб/

/обстоятелство констатирано и в писмените бележки на ответника, който не е представил акт за поправка на ЯФГ/. Доколкото обаче предмет на оспорване е именно АПВ №п-22221922151682-004-001 от 16.09.2022г. –то това не е пречка за произнасяне на състава по жалбата. Съдът не може да задължи ответника в настоящето съдебно производство и до приключването му за представи акт за поправка на ЯФГ. Съответно може само да констатира това обстоятелство.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО е приобщена административната преписка, както и извлечения от данъчно – осигурителната сметка на дружеството, в частта по ДДС за периода от 2008г. до 2014г. вкл. и такива касаещи извършените прихващания –л.148, 150 и сл..

С определение от з.с.з на 31.01.2023г., съдът е допуснал изготвянето на ССТВЕ, със задачи формулирани в жалба на ищеца от 15.12.2022г.. Видно от заключението на л.136 се касае установяване на установи лихвата за забава по процесните две фактури до датата на искането за възстановяване – 19.08.2022г.. В тази връзка в.л. е установило, че по фактура № 113/15.10.2007г. с издаден към нея протокол по чл. 117 от ЗДДС № 61/13.07.2007г. е начислено ДДС в размер на 14 081,98лв.. Същата е осчетоводена и декларирана в дневниците по ЗДДС в м. 10.2007г.. Приел е за начална дата на изчисляване на законната лихва за забава от 15.11.2007г. и крайна дата 19.08.202 г. като вещото лице е използвало калкулатор и е изчислило сумата в размер на 22 338,51лв.. По фактура № 151/12.05.2008г., с издаден към нея протокол по чл. 117 от ЗДДС № 60/13.07.2007 г. и начислено ДДС в размер на 15 255,47лв..Фактурата е осчетоводена и декларирана в дневниците по ЗДДС в м. 05.2008г.. За начална дата на изчисляване на законната лихва за забава е определена от 15.06.2008г., а за крайна дата 19.08.2022г.. Експертът е използвал калкулатор и е изчислил дължимата лихва за посочения период в размер на 22 869,26лв..Общият размер е 45 207,77лв..

С определение №4108 от 23.05.2023г. съдът е допуснал и втора ССТВЕ със задачи, възложени служебно –а именно посочените 2 суми /14 081,98лв. за дан.период м.07.2007г./ по протокол №61 от 13.07.2007г., и ДДС отново за м.07.2007г. в размер на 15 255,47лв., която сума е по протокол №60 от 13.07.2007г./ -дали са възстановени по банкова сметка на дружеството или са приспаднати, с какъв акт, кога, заплатени ли е лихва и за какъв период.

Видно от заключението на в.л.Г.Б. /л.166 и сл./, което съдът кредитира в тази част-сумата 15 255,47лв. е възстановена с АПВ №-22221921100122-004-001 от 04.08.2021г. за данъчен период от 01.02.2008г. до 31.05.2008г..Съответно лихвата върху сумата от 15 255,47 лв. в размер на 10 964,63 лв. за периода от 07.07.2014г. до 04.08.2021г. е възстановена със същото АПВ. В.л. не може да каже дали сумата е постъпила в банковата сметка на дружеството. За сумата от 14 081,98лв. в.л. сочи, че не е възстановена или прихваната, но в тази част съдът не кредитира заключението, тъй като за страните не е спорно, че веднъж сумите са възстановени. Спорен е момента за повторното им възстановяване, погрешно отразено в РА, основание за искането им в друг данъчен период /м.07.2008г., макар в искането, по което е образувано производството страната да не е посочила изрично периода/- тези обстоятелства с протоколно определение от 19.09.2023г. са обявени за БЕЗСПОРНИ -л.173.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ ДОСТИГА ДО СЛЕДНИТЕ ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради

което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореният акт за прихващане или възстановяване е издаден от компетентен орган като ел.документ с валиден КЕП, за което са представени доказателства и доказателства на диск към преписката -л.140, по който въпрос и страните не спорят, както и по фактите, а спорът е правен.

Въпреки последното, следва да се маркира, че е спазена и предвидената в закона писмена форма, като са налични фактическите и правни основания за издаването на акта вкл. не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Относно приложението на материалния закон СЪДЪТ намира следното:

Фактите не са спорни: видно от заявлението, по което е образувано административното производство, иницирано по искане на жалбоподателя с вх. №19-53-02-564/19.08.2022г. /л.28,29/ за издаване на АПВ /във връзка с посоченото от страната Решение №4643/07.07.2014г. по адм. дело №5125/2014г. на АССГ/ - със същото се иска възстановяване на общата сума от 29 337,45лв., ведно с лихвите. Тази сума е ДДС в размер на 14 081,98лв. по протокол №61 от 13.07.2007г. и ДДС от 15 255,47лв. по протокол №60 от 13.07.2007г..

Съдът констатира, че с посоченото решение от молителя /приложено към искането/ – а именно решение №4643 от 07.07.2014г. по адм.дело №5125/2014г. на АССГ по жалба на „Номентана 1“ ЕООД е отменен РА №1402369/17.01.2014г. за поправка на Ревизионен акт №[ЕГН]/25.08.2009г.. Видно от мотивите на това решение „органите по приходите са признали два пъти, в два различни данъчни периода правото на данъчен кредит по едни и същи протоколи за ВОП“.

За това обстоятелство страните и не спорят, че с РА №[ЕГН]/25.08.2009г. за м.7.2007г. е признато право на данъчен кредит за ВОП по протоколи №61/13.07.2007г. с ДДС в размер на 14 081,98лв. и по Протокол №60/13.07.2007г. с ДДС в размер 15 255,47лв., както и не е спорно, че сумата от 15 255,47лв. е възстановена с АПВ №-22221921100122-004-001 от 04.08.2021г., но за друг данъчен период /м.05.2008г./, което е видно от закл. на в.л.Б.. Отново от същото е видно, че сумата от 14 081,98лв. не е възстановена или прихваната. Следва да се има предвид, че искането на молителя касае възстановяването на сумата общо по протокол №60 и №61, не е уточнено периода, но ответникът е разгледал и за м.10.2007г., а не само за станалия спорен м.07.2007г..

Отново не е спорно, което е бил основание за издаване на РАПРА и констатирано в решението на АССГ, че правото на приспадане

на данъчен кредит е признато в периода, през който са придобити стоките м.7.2007г. Също се е установило, че с РА е признато право на данъчен кредит при последващи доставки през м.10.2007г. в размер на 14081,98лв. по Протокол №61/13.07.2007г., както и през м.05.2008г. в размер на 15 255,47лв..

Следователно СЪДЪТ ПРИЕМА, че за м.07.2008г. сумите по протоколи №60/13.07.2007г. и №61/13.07.2007г. от 14 081,98лв. и 15 255,47лв. с ревизионен акт №[ЕГН]/25.08.2009г. признати за възстановяване **не са възстановени**. Опитът да се поправи грешката по реда на чл.133 от ДОПК с РАПРА – не е успял, с оглед констатациите на АССГ, че това не е ЯФГ, което решение №4643 от 07.07.2014г. по адм.дело №5125/2014г. не е било оспорено и е влязло в сила.

Съдът съобразява и че посочения РА №[ЕГН]/25.08.2009г. в тази част- основание за претенция за възстановяването на сумите – е влязъл в законна сила и може да бъде изменян само по специално предвидения за това ред, който в ДОПК е по Глава шестнадесета, Раздел II "Изменение на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски", т.е. при наличие на основанията по чл.133 и при спазване на процедурата по чл. 134, ал. 1 от ДОПК като една от тях е ЯФГ.

Съдът съобразява и съдебната практика, напр. Решение № 2300 от 6.03.2023 г. на ВАС по адм. д. № 4281/2022 г., VIII о. с подобен казус, но за плащане, което е реално осъществено от РЛ по РА, но недължимо фактически –при неизменен РА, че „не са налице установени по съответния ред недължимо платени или събрани суми за данъци и не следва да се издава в този смисъл АПВ“ т.е. зачита се стабилитета на РА такъв, какъвто е, макар и несъобразен с фактите.

От друга страна се постановя въпроса – дали след като този в тази част РА е сгрешен и възстановяване за м.07.2007г. на посочените суми не се следва, което се признава и от страните – може ли тези изводите да се ревизират в настоящето производство включително? Съдът приема, че методите за корекция са изчерпани- не може по реда на чл.134 и на основанията по чл.133 ДОПК, вкл. не е ЯФГ, не може нова ревизия /за същия период/, тъй като втория РА ще бъде нищожен / в този смисъл и съдебната практика - Решение № 5387 от 22.05.2023 г. на ВАС по адм. д. № 10154/2022 г., VIII о./.

От друга страна се поставя въпроса "Длъжен ли е ответникът да зачете РА за м.07.2007г. при искането за издаване на АПВ?". Може

ли да не го зачете като установи, че сумата е погрешно посочена за възстановяване? Има ли друг път на защита – да установи, че установено с влязъл в сила РА, неизменен и неизменим, не се дължи? Възможно ли е да се претендира вече сумата след като за посочения период по СД от РЛ да няма деклариран данък за възстановяван и не е претендиран такъв, въпреки, че с РА да е възстановен за периода.

От друга страна –РА за м.07.2007г. за възстановимата сума по посочените протоколи -е влязъл в сила изначално, тъй като не е оспорен /страната и няма интерес/. В останалите части –е бил предмет на оспорване, както е описано по-горе. Посочено е, че по искане по реда на чл. 129, ал. 1 от ДОПК за възстановяване на ДДС в размер на 106 419,56лв., е постановено **АПВ №1000819/19.02.2010г.**, с който е било установено, че няма суми за възстановяване, а **дължи ДДС в размер на 1 588,51лв..** Това АПВ също е влязло в сила.

Следователно има 2 противоречащи си акта, влезли в сила. РА от 2009г., на който като основание за м.07.2007г. се претендира сумата за възстановяване и АПВ от 19.02.2010г., което по искането за възстановяване и на посочената сума – е формирало силата на пресъдено нещо, че не се дължи, именно защото има грешка в РА. Тези изводи в това АПВ са последващи и СЪДЪТ следва да ги зачете, поради което и жалбата е неоснователна. Трябва да се отбележи, че ако се уважи жалбата на формалното основание и се върне преписката с указания за издаване на АПВ за възстановяване на сумите- посоченото АПВ няма да отговаря на целта на закона. Целта на същия е да се възстановят суми, които са реално дължими, а не в резултат на грешка. Не следва страната да се обогатява за сметка или на непълнота на закона да се изправи тази грешка, или на несвоевременното ѝ установяване.

При съобразяване на така установените обстоятелства, обжалваният в това съдебно производство акт за прихващане и възстановяване № П-22221922151682-004-001/16.09.2022г., е законосъобразен.

Следователно -жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. С оглед предмета на спора, то по чл.7, ал.2 т.4 от Наредба №1 /2004г. следва на ответника да се присъди юрк.възнаграждение в размер на 2684,70лв., доколкото от ответната страна има искане за разноси.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на „Н. 1“ – ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, срещу АКТ ЗА ПРИХВАЩАНЕ И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ № П-22221922151682-004-001/16.09.2022 г. издаден от А. Г. главен инспектор по приходите-НАП, с който е отказано да бъде възстановена сумата общо в размер на 29 337,45лв., потвърден с РЕШЕНИЕ № 1872 от 01.12.2022г. на Директора на ТД на НАП.

ОСЪЖДА „Н. 1“ – ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на НАП юрк.възнаграждение в размер на 2684,70 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жаба чрез АССГ пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия: